

Szükség és hivatástudat*

"És hallám az Úrnak szavát, aki ezt mondja vala: Kit küldjek el és ki megyen el nekünk? És pedig mondék: Imhol vagyok én, küldj el engemet!" (Ésaiás 6, 8)

Közösségi és speciálisan ifjúsági munkások gondolkodtak már azon, miért olyan kevés alkalmas embere van az Úr munkájának. Egyikük találoán jegyezte meg, hogy ez a tapasztalati tény néhány kedvezőtlen körülmény szerencsétlen összetalálkozásával magyarázható. Akinek ugyanis tehetsége volna, az más téren gyümölcsözteti, hogy egyéni ambícióit kielégíthesse. Akinek pedig az ég adta világon csupán csak tehetsége nincs, az minden alkalmat felhasznál, hogy az Isten szántóföldjén való sürgés-forgásával elleplezze ezt a hiányát. Nem szerencsésebb a harmadik megoldás-pár sem: van ugyan tehetsége, de a légynek sem árt; vagy pedig nincs tehetsége, de legalább rendesen viseli magát.

Akár a mindennapi élet, akár a lelki munka szempontjából vizsgáljuk is, minket a tehetségesek első, vagy második csoportja érdekel. Szeretnék ugyanis megtudni, hogy alakulhatna ki belőlük a harmadik és helyes felfogású csoport: az tudniillik, amelyik megtalálta Isten munkatervében az őt megillető helyet.

Hogy bizonyos kérdésekben tájékozottak legyünk, nem elég a velünk született intelligencia, vagy a belénk töltött ismerethalmaz. Elsodró erejű tapasztalások kellenek például ahhoz, hogy *Isten szempontjai szerint tudjunk gondolkodni*. Magas hegyre kell felmennünk, hogy messzi távlatok nyíljanak meg előttünk. A gyakorlati élet nyelvére téve át: át kell élnünk lélekben az Istentől elhagyottság rettenetes érzését, hogy a megtaláltatás dicső boldogságáról bizonyosságot tehesünk.

Egyszerűbben szólva, meg kell lát-

HÁLAIMA

Uram, jó neked hálát mondani,
Fenséges dalban dicsérni neved,
Szerelmedet hirdetni virradatkor,
s az éj óráiban hűségedet.
Kísérni lanttal, citerával,
a hárfa dallamával.
Mert alkotásod ujjongással tölt el,
dalolom kezéd műveit örömmel.

Farkasfalvy Dénes

nunk ifjúságunk magára hagyott, tancsátlan és nem egyszer gazdátlan helyzetét, hogy magunk próbáljuk pótolni a hiányokat. Nem azért most már, mert ezt mi így méltóztatunk tenni, hanem mert nincsen más, aki meg tudná cselekedni. Mert nincs más, aki ismeri. Mert nincs, aki hallotta az Isten hívó szavát. Mert nincs, akinek legalább a nyelve megtisztult az önisméris és büntudat emésztő kohójában... *Mert nincs más!*

Értitek, mit jelent ez? Elég kétségbejítő, hogy csak egy ilyen tisztátalan szívű egyén akadt. Már maga a személy lejárhatja az ügyet, ha Isten nem küld eleven szentet, *de nincs más!*

A tanultsága hiányos, a gyakorlati hozzáértése kevés. Szóval hiányzik mindaz, ami az ő dolga lett volna. De legalább Istenadta tehetsége van a beletanulásra. És legalább tudja, hogy kellene valamit tennie, mert a kegyelmes Isten megnyitotta a látókáit. Legalább azt tudja, hogy ha ő nem vállalja a kiáltó szó háládatlan szerepét, akkor a köveknek kell megszólalniok... *Mert valakinek szólania kell!*

Aki idáig jutott, annak nem adódhatik ennél fontosabb hivatása. Annak nincs komolyabb szívügye. Annak nem lehet nagyobb szerelme. Az nem láthat más célt is. Az ilyen ember az eszme megszállottjává lesz, mert szentégtörésnek érezné ilyen meglátások után még prózai szürkeségekkel foglalkozni...

Mert látta az Urat!

És mint örök-Csongorét, aki Tündét keresi, úgy szövi át az ő életét az Istenlátás misztikumuma. Mondhatni: röntgen-szeművé válik, aki átlát a dolgokon. Az észbontó szépség mögött a csontvázat nézi. De nincs az a szemét, amelyben meg ne lelné az aranyat. A zajló világ apró "tyúkperci" elveszítik előtte érdekességüket, mert szeme a magasságokba réved.

És mégis... Nem kap szárnyaira, nem repül el, hogy soha vissza se jöjjen. Nem sajnálja annyira a nyomorult világot, hogy látni se bírja. Sőt. Csak ezután ébred igazi hivatásának tudatára és úgy kiált fel, mint aki tudja, mire vállalkozott: *Imhol vagyok én, küldj el engemet.*

Haraszi Sándor

*/ A cikk eredetileg A KÜRT 1941. évi 10. számában jelent meg Magyarországon.

Reményteljes gyász

Egy közös ismerősünktől hallottuk hogy a fiatalasszony — akiről szó lesz — jugoszláviai származású. Férjével együtt sokat szolgál a gyülekezetben. A mi korosztályunkba tartoznak. Úgy gondoltuk, hogy meghívjuk őket vacsorára. Ettünk, beszélgetünk, zenét hallgattunk, jól éreztük magunkat. Megtudtuk, hogy csak egy éve házasok, készülnek Mexikoba misszionáriusnak. Keményen dolgoznak, hogy a pénz összejöjjön. Boldogok voltunk feleségemmel Györgyivel, hogy új barátokkal gazdagodott az életünk. Fél év múlva a fiatalember karambolozott egy teherautóval. Meghalt. Másik fél évbe telt, míg újra hallottunk az özvegyről. Levelet írt a szemináriumból, ahol csak elkezdte a tanulást. Bocsánatot kért, hogy ilyen sokáig nem hallott magáról, de szüksége volt erre az időre, hogy összeszedje magát. A levél további részében a terveiről írt, de olyan hangvételben, hogy mosolyogva olvastuk. Megy Mexikoba (úgy, ahogy eltervezték), előbb azonban az ismereteit kell gyarapítania, hogy hathatósabb munkát végezhesen... Az élel megy tovább!

Mielőtt folytatnád az olvasást, tedd azt, amit én tettem néhány hete egy rádióműsor hatásaként. Gondold el, hogy te vagy az, aki elvesztette a férjét, feleségét, gyermekét, testvérét, unokáját... Akiket az Úr adott, hogy szeress, segíts, nevelj, ölelj... Nem dőlnek romba a terveid? Elég volna fél év ahhoz, hogy újra mosolyt csalj mások arcára? Tudnád folytatni onnan, ahol egyedül maradtál? Fontos kérdések ezek és az a szeretettel teljes tanácsom, hogy szánj időt rájuk! Talán beszélgethetnél erről a házastársaddal is.

"Kinek van kedve ilyenekről beszélgetni?" — mondhatod.

"Ó, van még erre időnk! Most éljünk!"

"Minek erről beszélni, majd az Úr átsegít a próbán!"

Gondolod?!

Lássuk csak, mit ír Pál apostol erről az 1Thess 4:13—18-ban!

"Nem akarom atyámfiat, hogy tudatlanságban legyetek azok felől, akik elaludtak. Hogy ne bánkódjatok, mint a többiek, akiknek nincsen reménységük." Figyelemreméltó a megszólítás: